

Pavla Žmavčeva, Milena Agreževa, Minka Novakova, Štefka Kunejeva, Tinčka Lasnikova, Mirko Hlebec, Karel Pisk, Lado Mauer, Benjamin Sajevec, Vinko Jenčič, Franc Kogej, Lojze Jaklič, Josjo Skubic, Vladko Šurla, Slavko Župančič, Stanko Faleskni, Ivan Fajdiga, Slavko Drašler, Josip Vašl, učenke in učenci mešč. šole v Krškem: Albina Stantetova, Ivana Špesova, Mina Fidlerjeva, Albina Kantetova, Dragica Novakova, učenke na Blagovici: Lenič Silvester, Slovenec Viktor, Lopatič Alojzij, Marija Butarova, Turšič Franc, Ana Komočarjeva in Grozdek Karel, učenci in učenke v Cerklijah ob Krki: Leskovar Janez, Mlakar Štefan, Lesjak Alojz, Rudolf Fink, Franc Rak, Mlakar Maks, Martin in Janez Razboršek, „Zvončkovi“ naročniki v Prihovi pri Konjicah: Josipina, Marica in Ema Gorenšek, Ana Podgorškova, Marija Kukenbergerjeva, Marija Šoštarjeva, Mila in Ivo Stukelj, Ivan Medved, Franjo Založnik, Mihael Skoflek, učenci in učenke na Frankolovem.

PROŠNJA S KOROŠKEGA.

Tovariši in tovarišice! Poslušajte nas ubožce, ki Vas prosimo pomoči! Knjig bi radi, koroški malčki bi radi slovenskih knjig, ki jih rabimo v šoli in ki bi jih čitali v zabavo. Vemo, da se Vam smilijo ptičice, ki zmrzujejo čez zimo pri nas in letajo prav blizu hiš. Ali jim niste že potrošali drobtinic, da ste jih ohranili prihodnji pomladi? Smilili so se Vam vojaki, ki ste zanje nabirali kopriv, da so imeli obleke. Nabirali ste robidne in jagodne liste, da so si pozimi kuhali čaj. Zbirali ste po vinarijih za Rdeči križ. Storitve še to dobro in dajte ter zbirajte katerihkoli slovenskih knjig za nas koroško mladino. Upamo, da se zavedate, česa Vas prosimo! Bodite presrečno pozdravljeni!

Koroški malčki.

Prilifikavci.

To veste, da niso vsi ljudje enake velikosti: eni so majhni, drugi so veliki. Tufintam dobimo otroka, ki bi ga cigan lahko pobasal v bisago, a nekateri so pravi korenjaki. Pa tudi med starimi ljudmi imamo različne velikosti. O Liliputancih pripovedujejo, da so bili silno majhne rasti. O pesniku Pilotasu pišejo, da je bil tako majhen in slaboten možakar, da je moral imeti na črevljih pritrjen svinec, sicer bi ga odnesel veter. Lahko verjamemo (ali pa tudi ne) onim, ki govorijo, da je Pilotas nosil svinčene nogavice. — Anglež Jeffery Hudson je meril komaj tri črevlje in devet palcev. Nekoč je angleški kralj Karel priredil večerjo. Ko so bili vsi gostje zbrani, tedaj se na njih splošno začudenje odpre velika torta, in iz nje prikoraka — Jeffery Hudson! Če je le res!

Prebrisanec.

Bilo je med vojno. Oče je bral časopis, mati je pletla za vojake nogavice, sestra je šivala za ranjence, bratec Marko pa bi se moral učiti zemljepisa. Toda Marko je prestavljal svinčene vojake po zemljevidu iz enega dela sveta v drugi del. — „Zakaj se ne učiš?“ ga vpraša mati in dostavi resno: „Samo igral bi se.“ — „I, kaj bi se učil zaman,“ odvrne deček; „oče pravi, pa

tudi drugi govorijo, da se bo po vojni zemljevid izpremenil. Torej je najbolje, da počakam z učenjem, dokler ne sklenejo miru.“

Kaznovana nespamet.

Komarjev Tonček je imel grdo navado, da se je vedno jako branil, kadar mu je kdo kaj ponudil. Mati ga je zaradi te grde napake večkrat posvarila: „Vzemi lepo in zahvali se!“ ga je učila.

Nekoč se je vračal Tonček iz trga, kamor so ga bili poslali roditelji po opravkih. Ves utrujen in lačen se je oglasil pri svojem botru. Bilo je opoldne. Družina je sedela ravno pri kosilu. In boter je povabil tudi Tončka, naj prisede in zajame. Toda Tonček se je po svoji stari navadi zopet branil, češ, da ni lačen. Niso ga dalje silili, ker so poznali njegovo trmo. Počasi so zajemali in zajemali, a končno so položili drug za drugim žlico na mizo.

Tončka je vonj jedi prijetno ščegetal v nosku, in želodeček se je trdovratno oglašal. Deček se je začel kesati svoje nespameti in je premišljal, kaj naj stori. Končno se je opogumil in je rekel skesano: „Boter, kako ste prej rekli?“

Toda boter se ni domislil in je le začuden pogledal fanta. Potem je odmolil. Dekla pa je pospravila mizo...

Mica Kepa.